

Var ikke det et lys igjen?

Jeg reiste meg fra kjøkkenbordet og stilte meg i vinduet, stadig med kaffekoppen i hånda. Jo, banna bein, det hadde vært lys. For fjerde, eller femte gang i løpet av to uker.

Ikke at et lys er noe å henge seg opp i. Selv om jeg er sekstito år og etterhvert litt opp i åra, er jeg langt i fra noe nervevrak. Men bor du helt aleine, milevis fra nærmeste nabo, og aldri har hatt tegn på liv rundt eiendommen, begynner en jo å lure.

«Jeg får gå ut å sjekke,» sa jeg til Sofie. Katta. «Pappa kommer snart tilbake.»

Jeg trakk på meg yttertøyet og gikk ut i den bekksvarte natta.

Snøen knaket faretruende under støvlene mens jeg gikk over eiendommen, i retning fjellet en halv kilometer nedenfor. Det var der lyset kom fra.

Hjertet hamra kjappere jo nærmere stedet jeg kom. Jeg var ikke redd, på ingen måte, men hva om et lys plutselig slo seg på rett foran meg.

Kratsj.

Hva var det? Jeg snudde meg. Skritt? Et dyr?

Jeg snudde meg tilbake. Og så var det svart noen sekunder. Stjerner danset foran øynene, samtidig som en skikkelse byksa forbi. Noe varmt rant ned fra tinningen og klistra seg til hårkransen som var igjen rundt hodet.

Blod.

Skikkelsen løftet et eller for å slå igjen, men jeg fikk servert en rett høyre der vedkommendes ansikt måtte befinne seg.

Et brøl avslørte at jeg hadde rett.

Jeg løp tilbake i retning huset, med alderstillegget og de ekstra kiloene sekstiårene var blitt i seg selv. Hjertet trua med å sprette ut av brystet og pusten var så tung at det gjorde vondt i tennene. Helvete, dette ville aldri gå.

Men likevel. Det var ingen bak. Jeg våget ikke snu meg før jeg var inne bak en låst utgangsdør, men det lot som om jeg faktisk var i sikkerhet.

Enn så lenge.

En time senere banka det på.

Jeg tok lommelykta og holdt den hevet, men slapp bruke den. Det var lensmann Halfdan Ås, og en sivilkledd politibetjent jeg ikke huska navnet på.

«Vi kom så fort vi kunne,» forsikra Ås og lukket døra etter seg og kollegaen. «Har du sett noe mer til denne fyren som angrep deg uti skauen?»

Jeg rista på huet. Det dunka under plasterlappen jeg hadde festa over såret. «Nei, har verken sett eller hørt noe. Har faktisk sitti og lurt på om jeg slo vedkommende i svime, og at han nå ligger der og fryser ihjel.»

«Vel, vi får komme oss ut og sjekke.»

Vi gikk i retning skauen. Minusgradene nærma seg tredve. Den skikkelsen som angrep meg ville utvilsomt være døden nær hvis han lå ute i snøen nå.

«Det er heller ikke noen flere lysglimt?» ville Ås vite.

«Nei, det har vært som vanlig her siden jeg ringte.»

Da vi kom til steder hvor basketaket hadde funnet sted så vi tydelige spor etter to par føtter, og en kropp som hadde ligget på bakken.

«Vi er heldige med været. Kan bare følge spora.»

Ti minutter seinere så vi sporene forsvinne mot foten av fjellet. Jeg begynte å se for meg at vi måtte klatre, men de gikk ikke oppover i høyden. Derimot gikk de inn i en av hulene fjellet er så kjent for i distriktet.

Vi gikk bort, trakk pusten og så på hverandre.

«Du trenger ikke bli med videre,» sa Ås og la hånda på skuldera mi. «Vi kan ta oss av dette herifra.»

«Nei, det går fint. Jeg blir med.»

De nikka. «Fint. Da sier vi det.»

Politibetjenten lyste inn i hula. Det var ingen tegn til liv, men så er den også svært dyp og fylt opp med store steiner, og ser alt annet enn tiltalende ut.

Vi måtte inn.

Det knaka i is og stein under føttene. Såpass mye at det kunne bli vanskelig å høre eventuelle lyder som ikke ble produsert av oss.

«Jeg går først,» sa politibetjenten og gikk innover mens Ås lyste opp. Han gikk rolig, hele tiden på vakt. Og da han passerte den store steinen av en hulevegg som stakk ut, var jeg brennsikker på å hørte den slepende lyden av fotsåle mot steingrunn.

Det var riktig.

En kraftig skikkelse, lik den som angrep meg på kvelden, bykset mot betjenten og rev ham over ende.

«Faen!»

«Fredrik!» ropte Ås.

Den kraftige mannen satte seg over betjenten, og vi hørte dem prøve å overmanne hverandre. Ås tok etter tjenesterevolveren sin, men før han hadde den i hånden smalt et skudd og Fredrik ble sparket vekk – som en livløs testdukke – av den store mannen.

«F – Fredrik?» var alt Ås klarte å si, og han reagerte ikke før mannen kom mot oss med Fredriks tjenesterevolver.

Mot brystet mitt.

Det smalt to steder samtidig, og en lynende smerte strakk seg inn i brystkassa mi, før verden forsvant helt foran øynene mine.

«Jøran Nilsson. Dopsmugler. Hadde noen jævla parti skjult inni den hula; parti som blant annet skulle inn til Kiruna og videre nedover i Sverige, Norge og Europa. Det var nok lyskasteren hans du så, dette lyset du snakka om veit du? Batteridrevet. Nok til å lyse opp en halvt kjøpesenter.»

Mer enn den forklaringa husker jeg ikke. Det var Ås' stemme, men jeg husker ikke ansiktet hans. Husker ikke at han var innom.

Jeg vrir meg i sykehussenga og tar etter pappbegeret for å kaste opp mer. Maskiner piper på alle kanter. Det er et helvete.

Jo, også husker jeg en ting til.

Han lova å se etter Sofie.